

SPANSK LYRIK

i tolkning av Gösta Ågren

Gabriel Celaya:

Ur kantaten RESTEN ÄR TYSTNAD

KÖREN

Ååå... hej!
Arbetarna har
ingenting att äta.
Ge oss bröd. Ge oss lugn,
inte idéer. Ge oss tro.
Inte program, ge oss materia,
en högre standard.
En nejlika blöder ut
all världens smärta.
Det är inte Människan som lider,
det är denna människa, och den där,
envar med sitt namn
och sitt särskilda sätt att lida:
Juan Trecu utan arbete
och, en viss Setién, sjuk.
Vi saknar idéer
— de kommer senare.
Vi skriker som djur.
Vi lider av hunger och törst.
Trecu ryter förödmjukad.
Setién tjuter, sårad.
Vi är inte det vi är.
Vi dör utan att vara.

BUDBÄRAREN

Ååå... hej!
Må arbetarna resa sig,
stiga på en gång!
Stig med modet
att vara dem ni är, häftigt.
Var hederliga. Var fasta.
Ni är människor och det är mycket.

KÖREN

Hur sorgligt är det ej, kamrat,
att vara endast människa:
om man är rik — eländig,

om fattig — bara fattig!
Må ingen döma någon!
Må jag höljas av barmhärtighet!

BUDBÄRAREN

Ååå... hej!
Må arbetarna resa sig,
stiga på en gång!
Alla tillsammans gå.
Alla obarmhärtigt kämpa.
Jag bringar ett evangelium,
om vilket gudarna teg.

KÖREN

Till freden, till freden!
Må bland människorna
en god vilja råda.
Hur jag ska finna den vet jag ej.
De skrikande förfäras mig:
"Rakt", eller "hårt", eller "slå"
eller "tålamod", eller "fortsätt".
Till freden, till freden!
Jag begär endast vila,
begär blott barmhärtighet.

BUDBÄRAREN

Nej.
Kräv inte kärlek av mig.
Rör inte upp en storm
i mitt lätta hjärta.
Nej.
Kräv inte kärlek av mig.
I brist på allt,
försvara ditt förnuft.

Ja,
uttala den ändlösa princip
som leder fram till något nytt,
som vecklar ut din vår.

*Jag skulle skriva en perfekt dikt om det inte vore oanständigt
att göra så i våra tider.*

Gabriel Celaya

Blas de Otero:

Detta är en utopi;
ni är drömmare.

Ja, ja; vi svävar i det blå, är redan på månen . . .

KÖREN

Med våra fem vokaler
ropar vi ut
i skilda känslors våld
vår enda sanning.
När allt har misslyckats
återstår endast sången.
Att vara ingen. Vara allt.
Att inte vilja. Inte tänka.
Låta sig föras av livet
som av en strömmande flod.

BUDBÄRAREN

Där går folkets våg
som en triumfens sång!
Lyckan är gemensam,
äran är allas.
Rosen upphetsas,
utan att vara, av sin parfym.
Den som lider, lider i ensamhet.
Den som ger ett ja, skänker ett allt.
Vädra ut
den traditionella rökelsen.
Bryt ned
mekanismen ränta-kapital.
Ägarna som förödmjucar er
liksom deras söner
är blott marionetter
i en gammal karneval.
Slå!
Folkets våg
vandrar genom det onda mot det goda
och reser ur ruinerna
samhällets nya människa.

Jesús López Pacheco:

ur Pongo la mano sobre España

*"När jag skrev 'Pongo la mano sobre España', arbetade
jag på ett kontor och tjänade 1.800 pts (160 kr). I månaden."*

ALLA PÅ EN GÅNG

Tillägnad Tere och Armando López Salinas.

Varje folkets människa slår mej
med sitt ansikte av plågad jord.
Jag har alltid i mina ögon all gråt,
all hunger, allt mitt folks förtvivlan
Ingen som trampar min jord
saknar min röst. Jag kan inte tala
om annat än detta som sker oss.
Rösten är stor och smärtan omätlig.
Hoppet är stort. Vi är många.
Alla talar på en gång när jag talar.
Alla, på en gång, folk, och plötsligt.

Miguel Hernández:

KRIG

Folkens ålderdom.
Hjärtat utan ägare.
Kärleken utan ändamål.
Gräset, dammet, korpen.
Och ungdomen?

I sarkofag.

Trädet ensamt och torrt.
Kvinnan som en trästock
av änkestånd i sängen.
Det hjälplösa hatet.
Och ungdomen?

I sarkofag.

Francisco J. Uriz:

Man säger: i mitt fosterland
finns frihet.
Kan det vara sant?

Himlen kysser vattnet,
havets blåa sång,
En dag kom jag dit för att ta den
men lyckades ej.

När jag tog den gröna himlen
och havets sång
var i handen vattnet
utan frihetens färg.

Man säger, att i Spanien
frihet finns.
Jag ville inte betvivla det.

ARGENTINA 62

För alliansens välgång.

Generalerna så de arbetar!
Monopolen vilar inte längre,
för alliansens välgång.
Biskoparna ber och sjunger
för alliansens välgång.
Man griper varandras händer — bort med dansen
för välgång i alliansen.
Piskan smäller, kanonen dånar
Mor, vilket larm under balkongen
för alliansens välgång
Mor, säj att de ska tiga
Jag vill inte ha oljud hemma.
Jag vill höra Fidels stämman
när han sjunger: La pachanga

för hoppet och dess välgång.

Miguel Hernández:

DE SÅRADES TÅG

Tystnaden förliser i tystnaden
som utstrålar från nattens stängda mun.
Inte ens när tystnaden är genomskuren upphör tigandet.
Det talar de dödas kvävda språk.

Tystnad.

Öppna djupa bomullsvägar,
nedtysta hjulen, klockorna,
hejda havets röst, och duvans:
upprör drömmarnas natt.

Tystnad.

Det lösta blodets regniga tåg,
det svaga tåget av dem som förblöder,
det tystlåtna, det plågade, det bleka,
det tysta tåget av lidanden.

Tystnad.

Den dödliga, stigande blekhetens tåg:
blekheten höljer deras huvuden,
klagan, stämman, hjärtat, jorden,
de svårt sårades hjärta.

Tystnad.

De utströr ben, armar, ögon,
de kastar ut delar från tåget.
De går förbi och lämnar bittra spår,
en annan vintergata av himmelska lemmar.

Tystnad.

Hest och svagt är tåget, rött:
kolet är döende, röken suckar
och den moderliga maskinen suckar
och glider som en lång modlöshet fram.

Tystnad.

Den långa modern ville stanna
i en tunnel, vilande snyfta.
Det finns inga stationer att stanna vid
utom sjukhuset, utom bröstet.

För att leva räcker en bit:
i en vrå av en kropp ryms en människa.
Ett finger, en del av en vinge
kan höja hela kroppen till flykt.

Tystnad.

Hejda detta döende tåg
som aldrig upphör att genomkorsa natten.
Och till och med hästen blir barfota,
och får sand i hov och i andedräkt.